

תצהיר

אני הח"מ ג.א. לאחר שהוזהרתי כי עלי לאמר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזה בכתב כדלקמן:

1. נעצרתי ביום 26.8.02 ממחנה פליטים ג'נין, הופשטתי ונותרתי רק עם תחתונים. נעצרתי ע"י חיילים ואנשי שב"כ. קשרו את ידי ורגליי, וקשרו בין ידי ורגליי באזיקונים. הועברתי ל"סאלם" ונשארתי שם בלי בגדים כל הלילה. את פניי כיסו בשק של בד. למחרת הועברתי לג'למה ושם נתנו לי בגדים מרופטים. 30 ימים נחקרתי בג'למה. משם הועברתי כאשר פניי מכוסות בשק וגם במשקפיים כהות. הניחו אותי על רצפת הרכב, וכיסו אותי בשמיכה, כאשר רגליי וידיי אזוקות וקשורות ביניהן.
2. העבירו אותי למקום שלא ידעתי איפה הוא, איש לא אמר לי איפה אני. שאלתי את חוקריי שם מה המקום הזה, חלקם אמרו זה "בירח" וחלקם האחר מסרו שזה מתקן חקירה צבאי, אך מעולם לא מסרו לי את שם המקום.
3. לא היו שוטרים אלא אנשי שב"כ.
4. שמו אותי בתא למשך 3 שבועות, הייתי שם לבד. הייתי לבד במשך 3.5 חודשים, מתוכם חודש וחצי במתקן הזה על "הירח".
5. בתא לא היו שירותים, אלא פח מפלסטיק לעשיית צרכים, שאף פעם לא רוקנו אותו והיה ריח מסריח. החיילים שבאו לתת לי טיפול לא יכלו לסבול את זה.
6. סבלתי מבעיות בריאות במשך 3 השבועות הראשונים לא נתנו לי להתקלח, לא היה בתא זרם מים או ברז כלשהו, אלא היו מביאים מים לשתייה בקנקן פלסטיק.
7. מצב התא גרוע. צבע קירותיו שחור, יש קול של מאוורר והקול הזה גורם לכאב ראש, אך לא היו בתא חלונות.
8. גם הבגדים שנתנו לי עם הגיעי לשם היו בצבע נוטה לשחור, צבע כהה. האור בתא היה חלש מאוד באופן שי אפשר לראות כלום, כך שאם היה לי ספר לא יכולתי לקרוא בו, ומובן שלא היו שם ספרים.
9. כעבור שלושה שבועות, ואחרי שעשיתי מהומה על מנת שיעבירו אותי לשירותים נורמליים, העבירו אותי לתא אחר. התא השני היה בו הגבהה מבטון ששימשה לשינה. היה מונח על זה מזרן דק ועל זה שמיכה. ביקשתי עוד שמיכות ונתנו לי.
10. בתא השני היה זרם מים שהשליטה בו נעשתה מבחוץ. בלילות היו שואלים אותי רק בחצות אם בא לי להתקלח. כמובן שישנתי באותה שעה, ואם הייתי מבקש להתקלח היו פותחים את זרם המים למשך 5 דקות ונותנים לי להתקלח.
11. בתא השני שהיתי כשבוע. לאחר מכן הביאו בפני את בני, ע.א. שהיה עצור ב"שטה" ושמו אותו בתא הגרוע, התא הראשון המסריח. ולפי מה ששמעתי החיילים נתנו לי לשמוע את קול בני כאילו הוא נמצא באותו תא. באותה עת עיניי היו מכוסות ולא יכולתי לראות אם בני אכן שם או לא.
12. כשאמרתי לבני אל תחשוש, החיילים נתנו לי מכה, והובילו אותי לחדר החקירות. שם החזיקו בידי הימנית (שוב זרועי השמאלית קטועה) וליפפו אותה אל מאחורי גבי, והתחילו לאיים עלי כי בני ישאר בתא ההוא. זאת למרות שידעתי שבני עונה ג'למה.

13. חוקר אחר נכנס כעבור שעה, שיחרר את ידי ואיים עלי להשאיר את בני בתא המסריח עד שאודה. עניתי שאין לי במה להודות. עוד איימו עלי כי שניים מהאנשים שהודו שהם מכירים אותי ויש להם קשר אלי יוחזקו באותו מקום מעצר.
14. אחרי תקרית זו העבירו אותי לתא עם המים, שם שהיתי למשך כשמונה ימים. יש לציין ששם יש חור ברצפה שמשמש לעשיית צרכים, אך מצב זה אינו טוב יותר כי אין זרם מים. ובגלל שזרועי קטועה היה לי קשה להשתמש בכל סוגי השירותים האלה.
15. כל אימת שרצו להכניס אוכל, הייתי אמור לכסות את עיניי, להפנות את פני לקיר ולהניח את ידי על הקיר. אם תנוחתי לא מצאה חן בעיניי השומר קיבלתי מכות באלה.
16. השומרים היו חיילים במדי צבא.
17. הביאו אותי בפני רופא פעמיים בשבוע. סיפרתי לרופא את המצב הבריאותי וההיגייני הלקוי אך לא עשה כלום. אמר לי שאין לו סמכות כזאת.
18. במהלך מעצרי במתקן הצבאי הסודי, לא קיבלתי ביקורים של נציגי הצלב האדום. אך בעת שהועברתי לגילמה בעת הארכת מעצרי פגשתי נציגה של הצלב האדום וסיפרתי לה שאני נמצא במתקן מעצר סודי. היא מסרה לי שביקשו לבקר במתקן אך טרם קיבלו אישור.
19. ביקשתי מנציגת הצלב האדום לצרף אלי לתא המעצר עצור אחר על מנת שיעזור לי בשל נכותי, אך כנראה שבקשה זו נדחתה שכן, כפי שנאמר, שהיתי שם לבד כל התקופה.
20. האחראי על מקום המעצר קצין בשם "קולונל ראני", בלבוש אזרחי. קצין זה חקר אותי אף הוא.
21. במהלך כל תקופת המעצר שם במתקן הסודי יצאתי לטיול חצר אחד בלבד, לאחר שביקשתי זאת מהחוקר. בחצר הסירו מעיני את הכיסוי. המקום נראה כמו בית סוהר עתיק בסגנון הבנייה של בתי כלא אנגליים, בדומה למבנים הצבאיים האנגליים שבגינין.
22. במהלך התקופה במעצר הסודי, לא ידעתי איפה אני נמצא. יש לציין שלא שמעתי קול של אדם שאני מכיר. שמעתי הרבה דלתות נטרקות וננעלות עת העבירו אותי מחדרי החקירה לתאי הבידוד. תחושה זו גרמה לי להרגיש שאיש אינו יודע איפה אני ומה עלה בגורלי. התקופה היתה ערב מלחמת עיראק והיו שמועות או חששות שיפלו טילים באזור כאן. כל הנתונים האלה הגבירו את חרדתי. חששתי לחיי, מה שהגביר את חששותיי היה האיום להרע לבני.
23. גם אחרי שהסתיימה החקירה שלי, כשמונה ימים לפני שהועברתי משם לגילמה, איש לא בא לומר לי מתי אשוחרר או אועבר, ולאן אועבר משם. בשמונה ימים האחרונים לא ידעתי מה הולך לקרות לי.
24. האוכל במקום המעצר הסודי היה גרוע. נאלצתי לאכול כדי לקיים את עצמי, כדי שאשאר בחיים. כל פעם שקראתי לחייל השומר צעק עליי.
25. היה לחיילים מנהג או רוטינה להעיר אותי בלילה בדפיקות על הדלת ולהקים אותי. משקמתי היו מצווים עלי לחזור לישון.
26. פעם סירבתי לקום, ושלושה חיילים נכנסו לתא והרביצו לי באלות. התלוננתי בפני החוקר. הוא קרא לחיילים ואלה הסבירו לו שרצו לשאול אם אני רוצה להתקלח.

27. חובש ביקר בתא כמה פעמים, כדי להביא לי תרופה, כשפיתחתי מחלת עור ברגליים בשל תנאי ההיגיינה הירודים. הגיע החובש כדי להביא לי משחה למרוח על העור. הוא ראה וידע באילו תנאים אני עצור שם.

הנני מאשר בזה כי ביום 8.7.2003 הופיע בפני עורך דין מנאל חאזן

במשרדי ברח' כלא נפתא מר ג.א. שזחה עצמו על ידי תעודת

זהות מסי' (המוכר לי באופן אישי) ואחרי שהזהרתיו כי עליו להצהיר את

האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל

וחתם עליה.

עורך דין

חותמת